

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: L 5, 1 – 11

Text: Jan 21, 1 – 14 *Potom se Ježíš opět zjevil učedníkům u jezera Tiberiadského. Stalo se to takto: Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: "Jdu lovit ryby." Odpověděli mu: "I my půjdeme s tebou." Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili. Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš jim řekl: "Nemáte něco k jídlu?" Odpověděli: "Nemáme." Řekl jim: "Hodte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete." Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. Jeden učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: "To je Pán!" Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť - byl totiž svlečen - a brodil se k němu vodou. Ostatní učedníci přijeli na loď - nebyli daleko od břehu, jen asi dvě stě loket - a tábli za sebou síť s rybami. Když vstoupili na břeh, spatřili obnítě a na něm rybu a chléb. Ježíš jim řekl: "Přineste několik ryb z toho, co jste naložili!" Šimon Petr šel a vytáhl na břeh síť plnou velkých ryb, bylo jich sto padesát tři; a ač jich bylo tolik, síť se neprotřhla. Ježíš jim řekl: "Pojďte jíst!" A nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: "Kdo jsi?" Věděli, že je to Pán. Ježíš šel, vzal chléb a dával jim; stejně i rybu. To se již potřetí zjevil učedníkům po svém vzkříšení.*

Minulou neděli jsme přemýšleli o tom, jak se učedníci stali v Jeruzalémě svědky vzkříšeného Ježíše, když byli shromážděni za zavřenými dveřmi. Ale přestože to byl jistě velký zážitek, z nějakého nám neznámého důvodu se pak rozešli. Několik z nich teď nacházíme v Galileji, víc jak sto kilometrů daleko. Nevíme, proč nezůstali pohromadě. Je tu uvedeno jen sedm učedníků. Ale i sedmička je biblickým číslem plnosti, tedy dost na to, aby byli svědky vzkříšeného tam, kde právě jsou. Ovšem jejich počínání nesvědčí o tom, že by nadšeně rozhlašovali, že Ježíš byl vzkříšen. Jejich počínání spíše svědčí o jakési rezignaci. Namísto lovení lidí se vracejí k lovení ryb. Ke svému původnímu povolání. Jakoby poslání, k němuž je Kristus povolal odložili na neurčito. Stačilo, aby ten, který se vždycky pohyboval v čele, Šimon Petr, takový ten vůdčí typ, řekl: „Jdu lovit ryby.“ A ostatní ho následují se slovy: Tak my též. Tři roky chodili s Ježíšem a najednou se vracejí k původnímu stylu života. Je ta Petrova věta: „Jdu lovit ryby“, povzdech, že to krásné období následování Ježíše skončilo? Nevíme. Můžeme se jenom domýšlet. A jak je tomu u nich Duchem svatým, kterého se jim mělo dostat ještě v Jeruzalémě? Nezdá se, že by v této chvíli byli plni nadšení a s radostí kázali evangelium o vzkříšeném Kristu. Spíše to vypadá, jakoby veškerou motivaci právě ztratili. Jakoby přišli o tu vnitřní sílu, ten potřebný entuziasmus k evangelizaci.

Ovšem jejich návrat k rybolovu není úspěšný. Nepřináší žádný výsledek ani uspokojení. Celá jejich snaha vyznívá naprázdno. Jakoby přímo symbolicky je jejich marná dřina zahalena přikrovem noci. Ale nyní do jejich zklamání z výsledku práce a pocitu marnosti začíná svítat. Pravda, oni ještě nevědí a ani nevěří, že svítání přinese něco radostného. Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Nezadržitelně se však blížili ke břehu, kde je čekalo setkání s Ježíšem. Ale nevěděli to. Ani v to nedoufali. Ani nepoznali, že postava před nimi je Ježíš. Že za nimi přišel. Vnímali ho lhostejně jako cizího člověka. A možná by ho i lhostejně minuli, kdyby je sám Ježíš neoslovil: „Děti, nemáte něco k jídlu?“

To oslovení „děti“ nám moc nepasuje k dospělým rybářům. Takové oslovení musí něco znamenat. Teolog by asi řekl, že jde o snahu autora vyjádřit, že učedníci jsou jakožto věřící Božími dětmi. Je to možné. Ale já to oslovení vnímám ještě jinak. Vždycky si přitom vzpomenu na dobu, kdy jsem chodil do mládeže. Měli jsme krásné společenství a toužili jsme být stále spolu. Bylo nám dvacet, tedy řeklo by se mladí ale dospělí lidé. A přesto jsme se i v tomto věku hovorově oslovovali jako děcka. „Děcka, pojedme na výlet. Děcka, modleme se. Děcka, kdo má dneska program?“ Důvěrný slangový výraz, vyjadřující příslušnost ke komunitě. A já totéž cítím i z toho Ježíšova oslovení, které se skutečně dá přeložit: „Děcka, nemáte něco k jídlu?“ Ten, kdo takto familiárně oslovuje unavené rybáře, musí být jejich člověk, někdo od nich. A to je první Ježíšova nápořka, aby ho jeho učedníci poznali.

Druhá nápořka přijde vzápětí. Stejný zážitek jako kdysi. Na slova učedníků, že nic neulovili, odpovídá Ježíš: „Hodte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. V té chvíli museli mít silný pocit, že tohle přece už jednou zažili. Stalo se to kdysi při jejich povolání k učednictví. Když Ježíš začínal svou činnost v Galileji. Tenkrát po tom zázračném rybolovu si Šimon uvědomil svoji hříšnost, padl Ježíšovi k nohám a vzápětí na to mu Ježíš řekl, že bude lovit lidi. Tohle se jim v tuto chvíli muselo vybavit. Jakoby se minulost opakovala. A učedníci si museli říci: Tohle jsme už přece jednou zažili s Ježíšem! V tom případě i ta osoba na břehu musí být Ježíš.

A do třetice, všimněme si, kdo jako první Ježíše takto poznává. Ne, není to Petr. Není to ten, který je vždycky vpředu, ten všehoschopný a odhodlaný učedník. Ježíše jako první poznává učedník, který ani není označen jménem, ale jen vztahem k Ježíšovi. Doslova: Učedník, kterého Ježíš miloval. Podle tradice označuje takto sám sebe autor evangelia, učedník Jan. Je jistě samo o sobě pozoruhodné, že sám sebe označuje nikoli jménem, ale Ježíšovým vztahem k němu. A ten, který patrně prožívá svojí víru nejvíce jako osobní vztah se svým Pánem, je také nejcitlivější k tomu, že ho jako svého Pána poznává i v tajemné postavě. Naproti tomu je učedník Petr spíše sebevědomý přirozeně vůdčí typ, který tu a tam dokonce Pánu Ježíši radil a napomínal jej, ale tu janovskou citlivost na Boží blízkost a lásku úplně nemá. A tak je to Jan, kdo jako první zvolá: „To je Pán!“ A Petr uvěří nikoliv bezprostředně, ale až na základě slyšeného Janova svědectví. Petrova víra je ze slyšení evangelia. A on slyší na základě svědectví učedníka, který, možná trochu emocionálně laděný, intenzívně prožíval Ježíšovu lásku.

Bratři a sestry, jaké povahy jsou ty tři náznamy, že se tu jedná o vzkříšeného Krista? Důvěrné oslovení, zkušenost společného zážitku a svědectví člověka, který prožívá Ježíšovu lásku. Učedníci nepoznávají svého Mistra a Pána podle vzhledu ani podle barvy hlasu. Možná mají pocit, že před nimi stojí někdo úplně jiný. Marie ho dokonce po vzkříšení považovala za obyčejného zahradníka. Ale něco z jeho jednání rezonuje v jejich srdci. Nevadí jim, že možná vypadá jinak. Poznávají ho podle jeho činů.

A Petr, jakmile uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť, protože byl svlečen a brodil se k němu vodou. Zahalení pláštěm tu napovídá, že Petr propadl před Ježíšem jakémusi studu. To přesně odpovídá jeho předchozí reakci, když se to stalo poprvé. Tenkrát padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný.“

Petr se brodí k Ježíšovi sám. Brodit se sám v plášti vodou je namáhavé. To ostatní učedníky přivezla k Ježíšovi loď. V Písmu bývá loď vykládána jako obraz církve. Ale někteří to hold takto usnadněné nemají a musí si cestu k Ježíši skrze osobní pokání proklesat sami.

Na břehu je čeká nejen Ježíš, ale i jeho pokrm. Ryba a chléb. K tomuto rannímu pikniku v trávě mají učedníci přinést i něco z toho, co nalovili. Přesněji řečeno, co jim bylo dáno nalovit Ježíšovým zázrakem. Opět tu můžeme nalézt podobnost s Ježíšovým zázračným syćením, kdy přijal pět chlebů a dvě rybičky z rukou dítěte a zázračně to rozmnožil. A vskutku, těch ryb, které nalovili, bylo 153 – symbolické číslo, které říká, že ulovili všechny tehdy známé druhy ryb. Když se to stalo poprvé, tak se jim ještě sítě trhaly. Ale nyní je tomu jinak. Ač jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Všechny druhy ryb byly vytaženy, ale síť byla natolik pevná, že všechny ty rozmanité různorodé druhy ryb unesla. To je obraz novozákonní církve, která také musí unést nejrůznější druhy „ryb“, aniž by se protrhla. Kristus přece zbořil zeď, která lidi rozděluje na takové a onaké. Apoštol Pavel v listu Galatským píše: „Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši.“ Všechny ty rozmanité ryby tvoří jedno tělo Kristovo, které je pravý pokrm a nápoj. Však Ježíš říká: „Pojďte jíst.“ Je to tajemná chvíle, kdy se nikdo z učedníků neodvažuje zeptat se Ježíše: „Kdo jsi?“ Nevidí ho tak, že by ho poznávali podle obličeje. Ale vědí, že je to Pán, kdo s nimi stoluje, kdo láme chléb a podává jim ho. Nelpěme přitom na formalitách. Říkáme tomu večere Páně, ale klidně to může být, jako v tom příběhu, i snídaně Páně. Na tom vůbec nesejde. Důležité je vědět, že vzkříšený Pán se zjevuje v eucharistii, ve vděčném společenství věřících, kteří se scházejí kolem jednoho stolu, ač jsou různého druhu, různé národnosti, různé národy či povahy. Spolu se tu sejdou dominantní Petr i emocionální Jan, pochybující Tomáš i skeptický Natanael. A podle toho, tedy podle lásky, poznáme, že je uprostřed nás i vzkříšený Kristus.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, toužíme tě poznávat v takovém eucharistickém společenství, kam mohou být zahrnuti všichni. Tak poznáme, že jde o tvé tělo. Amen.*

Přímelná modlitba: *Ježíši Kriste, náš živý Pane, tvé slovo je nám posilou uprostřed noci a vede nás ke světlu. Spojuje nás v naději ve Tvou slavnou budoucnost. Modlíme se, aby všichni strádající a rezignující rozpoznali tvou vládu nad tímto světem i uprostřed všech chaotických a zých sil, které ho ovládají. Modlíme se za ekumenické snahy církvi. Prosíme, aby církev unesla všechny druhy lidí, aniž by se kvůli tomu roztrhla. Prosíme se za obrovskou porci snášlivosti, ohleduplnosti a respektu. Dej, ať se vzájemně přijímáme, aniž bychom museli spolu ve všem souhlasit a nosit církevní stejnookroj. Pane Ježíši Kriste, kéž tě poznáváme a vděčně přijímáme v každém jednotlivém člověku, s nímž sdílíme tvé dary. Dej, ať naše vděčnost vítězí nad lidskou nespokojeností. Prosíme za šťastné chvíle uprostřed těžkých situací. Dopřej nám radostný úsměv i v dobách temných a tíživých. Těšíme se na svítání po noci a na ranní snídani s tebou. Ať je předzvěstí nového dne, prosluněného tvou živou přítomností a bezprostřední blízkostí. Pane Ježíši Kriste, poznali jsme tě jako živého Pána. Obživuj i nás, abychom už teď vnímali záblesky tvého království v lidském světě. Amen.*